

MARCOVERZUM: A KÖLTŐ HALÁLA

Egy zavaros, setét éj volt,
nem látszódott sem a Hold
sem a társaságot adó csillagok,
s az elnyomott, kesergő hangok
szelték a hideg levegő bús fátylát,
mikor a fiú szendergett az ágyán.

Gyűltek a varjak az alvó felett,
várták az ifjú felszálló lelket.

A párna a feje alatt vízben tocsogott,
mit a pár órával ezelőtti vihar okozott.
Ázott zsebkendők heverték mellette,
asztalán pedig otthagya a verseket.
Csukott szemeivel a falat bámulta,
gyöngé testét és lábait összehúzta.
Szájából nyugtalan levegő szállt,
hát az álmodó most merre jár?

Gyűltek a varjak az alvó felett,
várták az ifjú felszálló lelket.

A zord tájat hideg hó fedett,
a távoli Nap sütött a fiú felett,
lábait a jég tartotta a tavon,
erős téli szél zengett a fagyon.
A tó közepén meglát egy alakot,
s mikor megtalált egy madzagot
elindult felé a csúszós jégen,
hallotta őt, s megfordult feléje.

A lány volt az, a kiválasztottja,
az egyetlen, aki őt elcsábította.

A fiú szaladt, amilyen gyorsan tudott,
a jég alatta repedezett, de ő csak futott,
de nem tudta őt elérni: beszakadt a tábla,
a dermesztő vízben kalimpált a lába,
kezével próbálta magát feltolni,
de a súlyt képtelen volt letolni.

Gyűltek a varjak az alvó felett,
várták az ifjú felszálló lelket.

Szegény Márton még este is küzd,
amellett, hogy a valóságtól sérült.
De ez az éj, ez a nap különb a többitől,
mivel nem láthatja a lányt se messziről,
se közről, se soha többé már.
S fáradt szíve még mindig vár,
csak áll, már percekig nem küld jelet
biztos volt, hogy feladta a küzdelmet.

Szálltak a varjak a halott felett,
vitték a megtört, elfáradt lelket.

2025.05.02.